

Gyülekezeti Alkotmány

1. Előszó – a Gyülekezet alapításáról

2023. január 29-én a spanyolországi, málagai *Kegyelem Baptista Gyülekezet (Iglesia Bautista de la Gracia)* a hivatalosan megbízott misszionáriusát kirendelte arra a szolgálatra, hogy Magyarországon, Budapesten egy gyülekezetplántálást elindítson és vezessen, amelyhez az alapító tagok csatlakoztak, és vele együtt szövetséget kötöttek egymással a *Gyülekezeti Alkotmány* alapján, amellyel mindnyájan egyetértettek, és így 2023. március 5-én megalapították a Gyülekezetet.

2. A Gyülekezeti Alkotmány aktuális verziója

A *Gyülekezeti Alkotmány* ezen változata elfogadásának dátuma: 2026. július 12. Ezzel minden korábbi változat érvényét veszti.

3. A Gyülekezet neve

A Gyülekezet neve: *Kegyelem Szövetsége Reformált Baptista Gyülekezet*.

4. A Gyülekezet Alapértékei

1. Hitvalló gyülekezeti tagság, baptista meggyőződés

Hisszük, hogy Isten újszövetségi népe újjászületett emberekből áll (Jer 31:31–34; Zsid 8:8–13). Ezért a Gyülekezetünk tagjai megtért, hívő emberek, akiknek az életében az újjászületés valóságának bizonyítékai mások előtt is nyilvánvalók.

Jézus Krisztus parancsa szerint, hívő emberekként bema­rítkezéssel is kifejezzük a Krisztussal való egységünket, az új és megváltozott életünket (Mt 28:19; Kol 2:12). Hisszük, hogy az újszövetségi, keresztyén bema­rításnak minden szempontból az újjászületett, hitvalló ember víz alá történő bema­rítása felel meg (ApCsel 2:41).

2. Reformált üdvösségtan, a kegyelem tanai

Hisszük, hogy Isten szuverén módon, az Ő eleve elrendelése szerint, egyedül kegyelemből menti meg az embert a bűneiből (2Tim 1:9). Az Istennel szemben ellenséges természetünket egyedül Isten hatékony kegyelme képes megváltoztatni, hogy szeressük Őt és higgyünk Benne (Róm 8:7; Ez 36:26–27). Így minden, ami végső soron szükséges és hatékony módon elégséges az üdvösséghez, Istentől van, és az ember üdvösségre jutásában a döntő tényező nem az ember együttműködése, hanem Isten kegyelme (Róm 9:16).

Hiszünk azokban a tanításokban, amelyeket a „kegyelem tanainak” vagy a „kálvinizmus öt pontjának” is szoktak nevezni (az emberiség gyökeres romlottsága, Isten szuverén kiválasztása, Jézus Krisztus meghatározott engesztelése, a Szentlélek hatékony elhívása, a szentek megtartatása).

3. Az evangélizáció fontossága

Hisszük, hogy az Istenhez való megtérés és az evangéliumban, Isten örömhírében való hit elengedhetetlen az üdvösséghez (Mt 4:17). Ezért minden embert ezekre hívunk, azon keresztül, hogy hirdetjük az evangéliumot, és beszélünk róla mindenkinek: családtagjainknak, ismerőseinknek és olyanoknak is, akiket korábban nem ismertünk (ApCsel 1:8).

Megkülönböztetés nélkül minden embernek hirdetjük az evangéliumot: bárki, aki az Úr Jézusba veti a hitét, annak Isten megbocsátja minden bűnét, és ingyen örök életet ajándékozik neki (ApCsel 13:39). Történelmi kifejezéssel ezt úgy is szokták hívni, hogy „az evangélium szabad felkínálása”.

4. Hitvallásos megalapozottság a hitünkben és a gyakorlatunkban

Hisszük, hogy a Biblia Isten szava, hibátlan és tévedhetetlen, és kizárólag a Szentírás a végső tekintély, az egyedüli elégséges és biztos mérce, ami alapján kell minden tanítással, hittel és gyakorlattal kapcsolatos kérdést eldönteni (Mt 5:18; 22:29; 2Tim 3:15–17). Ezért arra igyekszünk, hogy pontosan, következetesen és minden részletre kiterjedő módon, egyre inkább megértjük és alkalmazzuk a Szentírás teljes tanítását a hitünk és életünk minden egyes területére vonatkozóan (Ezsd 7:10; Józs 1:7–8; Róm 12:2).

Ezeket a bibliai tanításokat megfogalmazzuk és felvállaljuk a *Hitvallásunkban*, amely védelmet nyújt téves tanításokkal szemben, és meghatározza a Gyülekezet vezetését.

5. Biblikus istentisztelet

A gyülekezeti közösségi istentisztelet egy elkülönített esemény az életünkben, amelyben Isten van a középpontban, és minden elemét kizárólag az kell, hogy meghatározza, ami a Szentírás alapján Istennek leginkább a tetszésére van (Zsid 8:5).

Az istentiszteleteink célja, hogy a Szentírás igazságaira irányítva a figyelmünket, ezek alapján, egymással közösségben, egymást is építve tiszteljük, imádjuk Istent (Jn 4:24). Igyekszünk, hogy minden, ami az istentiszteleten történik, az ennek a célnak a megvalósulását segítse. Ezért nagy hangsúlyt helyezünk a Biblia magyarázására, Isten Igéjének a hirdetésére (2Tim 4:1–4). Lényeges szerepet kap az istentiszteleten a közösségi éneklés is, Isten dicséretére (Kol 3:16). Mindebben az Isten iránti hálánk, szeretetünk, Belőle fakadó örömünk és békességünk a Szentírás igazságainak helyes megértéséből kell, hogy fakadjon.

6. Az imádság kiemelt szerepe

Hisszük, hogy az imádságnak nagy ereje és jelentősége van (Jak 5:16). Az imádságra nagy szükségünk van egyénileg és közösségre is. Ezért rendszeresen együtt imádkozunk a Gyülekezettel egymásért és más hívőkért, nem hívő emberekért, megtérésekért és az evangélium terjedéséért az egész világon (1Tim 2:1–2).

7. Az egész Gyülekezet együtt munkálkodik

Igyekszünk, hogy olyan gyülekezet legyünk, amelyben minden hívő együtt munkálkodik a Gyülekezet céljai érdekében, hogy az emberek megismerjék Jézus Krisztust, Isten dicsőségére. Egymásért felelősséget vállaló, egymás lelki növekedéséért munkálkodó, Krisztust követő tanítványokat nevelő közösség kívánunk lenni, ahol ebben a munkában a közösség minden egyes tagja közösen részt vesz (1Pt 4:10).

8. Szélesebb körű szolgálatok

A körülöttünk élő emberek és a társadalom egésze iránti elsődleges hivatásunk az evangélium hirdetése, továbbadása. Ugyanakkor ezzel összhangban, ezt elősegítve, lehetőségeink szerint egyéb módokon is szeretnénk képviselni a társadalomban Jézus Krisztust mint a Királyt, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, és akinek a királysága eljöveteleért imádkozunk (Mt 6:10). Arra hívjuk az embereket, hogy rendeljék alá magukat Isten igazságos törvényeinek az élet minden területén (Zsolt 2:10–12). Fontosnak tartjuk, hogy kiálljunk olyan, társadalmi szinten megnyilvánuló gonosz tevékenységekkel vagy törekvésekkel szemben, amik semmibe veszik vagy le akarják rombolni az Isten által meghatározott jó rendet (2Móz 1:17; 3Móz 18:21–25; 1Kir 21:19–26; Péld 24:11–12; 31:8–9; Ézs 1:17; Dán 3:16–18; 6:11; Mt 14:4; ApCsel 4:19).

9. A világmisszió fontossága, helyi gyülekezetek plántálása

Fontosnak tartjuk, hogy igyekezzünk részt vállalni a világmisszióban, hogy az evangélium az egész világon minden néphez eljusson, olyan területeken is, ahol még nem ismerik Jézus Krisztust (Róm 15:21), és így az Úr Jézus nagy misszióparancsa teljesítve legyen (Mt 28:19–20).

Hisszük, hogy a nagy misszióparancs megvalósulásának biblikus mintája alapvetően az, hogy egy biblikus presbiterekkel rendelkező biblikus gyülekezet kiképez olyan embereket, akik alkalmasak arra, hogy maguk is presbiterek legyenek, és kiküldi őket, hogy egy újabb biblikus gyülekezetet plántáljanak, és hogy ugyanezt folytassák (ApCsel 13:1–3; 2Tim 2:2).

5. A Gyülekezet Hitvallása

1. Az 1689-es Baptista Hitvallás

Az 1689-es Baptista Hitvallást nagyra értékeljük és alapvető egyetértésben vagyunk vele. Örömmel kifejezzük az alapvető egységünket az általa képviselt Reformált Baptista történelmi hagyománnyal és annak teológiai örökségével.

Ugyanakkor a tanításunk *Az 1689-es Baptista Hitvallás* néhány pontjának esetében további kiegészítést igényel, vagy némileg eltér *Az 1689-es Baptista Hitvallástól*. Némely esetben az is előfordulhat, hogy *Az 1689-es Baptista Hitvallás* szerzői a kiegészítésünknek megfelelően értették, amit írtak, de az egyértelműség kedvéért mégis szükségesnek tartottuk az adott kiegészítést megtenni.

A Gyülekezet Hitvallása alatt *Az 1689-es Baptista Hitvallásnak* az alábbi megjegyzésekkel kiegészített, illetve módosított tartalmát értjük.

2. Kiegészítő és módosító megjegyzések Az 1689-es Baptista Hitvalláshoz

Az 1.1. ponthoz tartozó megjegyzés

A Szentírás a teljes és elégséges mércéje minden üdvözítő ismeretnek, hitnek és engedelmességnek (Ef 2:20; 2Tim 3:16–17; Júd 3). Kinyilatkoztatása lezárult, nem szükséges és nem is szabad ahhoz semmit hozzátenni. Ugyanakkor Isten szuverén és szabad, ezért nem tudjuk teljesen kizárni annak a lehetőségét, hogy különleges esetekben akár közvetlen módon szóljon emberekhez ma is (például hívő emberekhez olyan helyen, ahol a Biblia nem elérhető a számukra).

A 19.2. ponthoz tartozó megjegyzés

A Tízparancsolat negyedik parancsolata, amely a nyugalomnap megtartásáról szól, az ember szívébe írt törvényben gyökerezik, ugyanakkor nem tudjuk azt állítani, hogy ez a parancsolat egészében véve az ember szívébe íratott.

A 22.4. ponthoz tartozó megjegyzés

A Biblia nem tiltja meg egyértelműen, hogy imádkozunk azokért, akik elkövették a halálos bűnt, viszont nem kizárt, hogy erre utal János apostol tanítása (1Jn 5:16).

A 22.7. ponthoz tartozó megjegyzés

A nyugalomnapra vonatkozó parancsolat pozitív része, amely már a Tízparancsolatot megelőzően is érvényben volt (2Móz 16:23–29), azokat kötelezi, akik felismerték, hogy ez a Teremtőjük rájuk vonatkozó parancsa.

A Tízparancsolat negyedik parancsolatának, amely a nyugalomnap megtartásáról szól, több rétegét is megkülönböztetjük, és nem tudjuk azt állítani, hogy ezek mindegyike – az összes hozzá tartozó, a parancsolatot magyarázó, illetve alkalmazó bibliai résszel együtt értelmezve – erkölcsi és állandó jellegű.

A nyugalomnap a szertartási jellegű rétege szerint egy jele volt az Isten és Izrael népe közötti szövetségnek, kifejezte, hogy Isten megszenteli az Ő népét (2Móz 31:13–17; Ez 20:12), és kiábrázolta azt a lelki nyugalmat, amelyet Krisztus a megváltása által valóságosan megszerzett a benne hívőknek. A nyugalomnap a szertartási rétege szempontjából csupán árnyéka volt Krisztus valóságának (Kol 2:16–17), egy előképe annak, ami Krisztusban beteljesedik, így ebből a szempontból a negyedik parancsolat nem erkölcsi és nem állandó. Továbbá azt a mértékű szigorúságot, amellyel a törvény megkövetelte a munka beszüntetését a nyugalomnapon (2Móz 16:29; 31:14; 35:3; 4Móz 15:32–36), szintén nem tartjuk örök érvényűnek. E tekintetben számunkra, újszövetségi hívők számára kevésbé a parancsolat betű szerinti értelmének betartása, inkább a parancsolat lelki céljának megélése a fontos (1Kor 9:9–10).

Mindazonáltal a nyugalomnapra vonatkozó parancsolat az erkölcsi rétege és a lelki célja szempontjából továbbra is érvényben van. A természet törvényében és a teremtés rendjében gyökerező parancsolat – a lelki céljának értelmében – arra tanít minket, hogy fontos és hasznos heti rendszerességgel pihenőnapot tartani, és a világi munkáinkat félretéve elkülöníteni egy napot, amit különösképpen arra szánunk, hogy összegyűljünk istentiszteletre, megemlékezzünk Istenről mint Teremtőről (2Móz 20:11) és Szabadítóról (5Móz 5:15), és az Úr dolgairól elmélkedjünk (3Móz 23:3; ApCsel 13:27; 15:21). Ha valaki ezekkel nem törődik, pedig lenne rá

lehetősége, akkor ez egy megnyilvánulása annak a bűnének, hogy nem veszi komolyan Istent, nem tiszteli meg Őt, és az Ő jóságát és megbízhatóságát bűnös módon megkérdőjelezi. Emellett erkölcsi kötelessége minden embernek, hogy ne kényszerítsen másokat szünet nélküli munkára, hanem mindenki, aki ilyen hatalommal rendelkezik, adjon alkalmat a szolgáltnak és a munkásoknak a rendszeres pihenésre.

Krisztus feltámadásától az apostoli minta alapján törekszünk arra, hogy a vasárnapot, az Úr napját elkülönítsük a nyugalomnapra vonatkozó parancsolat erkölcsi rétegének és lelki céljának megvalósítására.

A 22.8. ponthoz tartozó megjegyzés

Az Úr napján lehetőség szerint igyekeznünk kell arra, hogy a világi munkáinktól megnyugodva összegyűljünk istentiszteletre, és hogy az Úr dolgaira irányítsuk a figyelmünket gyülekezeti közösségben és egyénileg is. Viszont nem tudjuk azt állítani, hogy ha bármilyen világi, hétköznapi dologról gondolkozunk, beszélünk, vagy bármilyen ilyen dolgot teszünk az Úr napján, az kivétel nélkül, feltétlenül bűn.

A 23.2. ponthoz tartozó megjegyzés

Az 1689-es Baptista Hitvallásban részletezett, indokolt körülmények között esküt tenni helyénvaló. Azonban ha valaki számára a meggyőződéséből fakadóan az eskütétel ellenkezik a lelkiismeretével, akkor neki nem mondanánk feltétlenül azt, hogy meg kell tennie az esküt, hiszen ami nem hitből van, az bűn (Róm 14:23).

A 25.1 ponthoz tartozó megjegyzés

Az 1689-es Baptista Hitvallásnak a házasságra vonatkozó tanításával teljesen egyetértünk, mégis fontosnak tartjuk, hogy külön kifejezzük és megerősítsük a Bibliának a házasságra, családra, férfi- és női nemre vonatkozó egyértelmű tanítását.

A házasság intézményének Isten a szerzője. Isten határozza meg, hogy mi a házasság. Házasság egy férfi és egy nő között jöhet létre, azaz egy biológiai értelemben hímnemű és egy biológiai értelemben nőnemű ember között (1Móz 1:27; 2:24; Mt 19:5). Azonos neműek között házasság nem létezik. Ennek az ellenkezőjét állítani bűn.

Házasságon kívüli bármilyen szexuális tevékenység vagy arra irányuló kívánság bűn (Mt 5:27–28), aminek megfelelően a homoszexualitás gyakorlása vagy az arra irányuló kívánság is bűn (Róm 1:25–27; 1Kor 6:9–11; 1Tim 1:10).

Az ember nem tudja megváltoztatni a nemét. Bűn az embernek az arra irányuló próbálkozása, hogy a születési, biológiai neméhez képest másnak gondolja vagy megváltoztassa a nemét, illetve más nemhez tartozóként éljen.

A homoszexualitás vagy a transzneműség erkölcstelenségének jóváhagyása a keresztyén hittől való alapvető eltérést jelez.

Mindezek mellett azt tanítjuk, hogy Jézus Krisztus felkínálja a bűnbocsánat kegyelmét az embereknek a bűneik alapján történő megkülönböztetés nélkül, és Isten kegyelme képes megtisztítani, megszentelni, átformálni bűnös embereket, akik bűnbánattal és hittel Krisztushoz jönnek (1Kor 6:11). Egy olyan ember is, aki például a saját neme iránti vonzalmat tapasztal, élhet Istennek tetsző módon, hívő keresztyénként, amennyiben nem azonosul e vonzalommal, hanem a Szentlélek által küzd ellene – akár egy életen át (Mt 5:29–30; Róm 8:12–13; Gal 5:24; Kol 3:5), és életvitelszerűen tisztaságban és önmegtartóztatásban él.

A 25.2. ponthoz tartozó megjegyzés

Az 1689-es Baptista Hitvallásnak az emberiség utódaira vonatkozó tanításával teljesen egyetértünk, mégis fontosnak tartjuk, hogy külön kifejezzük és megerősítsük a Bibliának a gyermekekre vonatkozó egyértelmű tanítását.

Az életünk Isten tulajdona és ajándéka, az emberi élet szent, a fogantatásától kezdve mindenki teljes emberi méltósággal bír (Ézs 49:1; Jer 1:5; Gal 1:15), így a megfogant, de még meg nem született kisgyermek megölése ugyanúgy emberölésnek számít, mint bármely más ember megölése (Zsolt 106:38). Ha valaki nem törekszik az emberi élet védelmére a fogantatástól kezdve, és a megfogant és megfelelő körülmények között túlélésre képes gyermek életének szándékos kioltását, művi abortuszát kezdeményezi, jóváhagyja vagy véghezviszi, az súlyos bűnt követ el (2Móz 20:13; 21:22–23).

Rendkívüli, veszélyeztetett körülmények között is arra kell törekedni, hogy mind az anya, mind a gyermeke életét megmentjük, ugyanakkor tudomásul vesszük azt, hogy előfordulhat, hogy ezen szándékunk ellenére végül csak az egyik életet menthetjük meg.

A 26.4. ponthoz tartozó megjegyzés

A római pápa tisztsége a Krisztussal ellenkező lelkület egy megnyilvánulása. Viszont azt egyelőre nem tudjuk biztosan, hogy ki a végső antikrisztus, vagy hogy pontosan milyen tisztséget tölt be.

A 26.9. ponthoz tartozó megjegyzés

A vezetők kirendelése, elkülönítése módjának egyes részleteiben a Gyülekezet gyakorlata eltérhet *Az 1689-es Baptista Hitvallástól*.

A 26.15. ponthoz tartozó megjegyzés

A Gyülekezet bölcs megfontolás alapján dönthet *Az 1689-es Baptista Hitvallástól* eltérően is arról, hogy milyen módon működik együtt más gyülekezetekkel.

6. Gyülekezeti tagság

1. A gyülekezeti tagság feltételei

1. A gyülekezeti tag személye

A Gyülekezet tagjai megtért, hívő emberek, akiknek az életében az újjászületés valóságának bizonyítékai mások előtt is nyilvánvalók.

A Gyülekezet presbitereinek különösképpen felelőssége, hogy – amennyire ez észszerűen lehetséges – megbizonyosodjanak arról, hogy egy leendő gyülekezeti tag újjászületett személy, aki megfelel a gyülekezeti tagság feltételeinek.

2. A gyülekezeti tag bementése

Alapesetben a gyülekezeti tagság szükséges feltétele, hogy az adott személy hívő emberként legyen bementve, annak megfelelően, amit a *Gyülekezet Hitvallása* tanít a bementésről. Ehhez elfogadunk más, protestáns, evangéliumi gyülekezetben hasonlóan történt bementést is.

Létezhet olyan rendkívüli eset, amelyben a Gyülekezet bölcs megfontolás alapján eltérhet az alapesettől (Róm 15:1,7), mindazonáltal továbbra is arra biztatjuk a hívő testvéreinket, hogy biblikus módon merítkezzenek be (ApCsel 19:3–5).

3. A gyülekezeti tag megválasztása

Annak a módja, hogy valaki a Gyülekezet tagjává váljon, az, hogy a Gyülekezet presbiterei egyhangúlag jelölik őt a gyülekezeti tagságra, és a Gyülekezet szavazásban kétharmados többséggel támogatja az ő gyülekezeti taggá válását.

4. Mit kell hinnie és elfogadnia egy gyülekezeti tagnak?

A Gyülekezet tagjai tiszteletben tartják a *Gyülekezet Alkotmányát* és a *Gyülekezet Hitvallását*, és készségesen elfogadják azt, hogy a Gyülekezet a tanításában és gyakorlatában ezeket képviseli.

A Gyülekezet tagjai tiszteletben tartják a Gyülekezet vezetőit, alárendelik magukat a vezetők tekintélyének és engedelmeskednek nekik (1Thessz 5:12; Zsid 13:7,17) a *Gyülekezeti Alkotmányban* foglaltaknak megfelelően.

A Gyülekezet tagjai elkötelezik magukat arra, hogy ha a *Gyülekezet Alkotmányával* vagy a *Gyülekezet Hitvallásával* kapcsolatban kétségük, vagy ellenvéleményük lenne, azt tudatják a presbiterekkel, és a presbiterek kérése esetén ezeket nem terjesztik a Gyülekezetben.

A gyülekezeti tagságnak nem feltétele, hogy valaki egyetértsen mindennel, amit a Gyülekezet a *Gyülekezeti Alkotmánya* és a *Gyülekezet Hitvallása* szerint képvisel és tanít. Viszont az olyan gyülekezeti tag, aki nem ért egyet mindennel a *Gyülekezeti Alkotmányában* vagy a *Gyülekezeti Hitvallásában*, nem kelthet zavart, nem okozhat megosztottságot vagy széthúzást a Gyülekezetben, és nem rombolhatja a Gyülekezet jó hírét azáltal, hogy a saját nézeteit próbálja terjeszteni. Továbbá alá kell rendelnie magát a Gyülekezet meggyőző szándékának, tehát jó szívvel és készségesen kell, hogy fogadja, ha a Gyülekezet tagjai igyekeznek meggyőzni őt a *Gyülekezeti Alkotmányában* és a *Gyülekezeti Hitvallásában* foglaltakról (ApCsel 17:11; 18:26).

A Gyülekezet tagjai csak olyan személyek lehetnek, akik számára a Biblia a végső tekintély, és készek rá, hogy a Szentírás és a józan ész alapján bármilyen kérdésben felülvizsgálják a meggyőződéseiket.

Gyülekezeti tagnak csak olyan személyt lehet megválasztani, aki egyetért az alábbi *Alapvető Hitigazságokkal*.

2. Alapvető Hitigazságok

1. A Szentírásról

A Szentírás Istentől ihletett, Ő a szerzője, aki embereket indított a megírására (2Pt 1:19–21). Az Istentől ihletett Szentírás, Isten Igéje igaz és megbízható, hibátlan és tévedhetetlen (Mt 5:18).

Kizárólag a Szentírás a végső tekintély, az egyedüli elégséges és biztos mérce, ami alapján kell minden tanítással, hittel és gyakorlattal kapcsolatos kérdést eldönteni (Mt 22:29; 2Tim 3:15–17).

2. Istenről és a Szentháromságról

Egy élő és igaz Isten van (5Móz 6:4; Ézs 43:10). Isten végtelen, tökéletes, személyes lény. Isten a Teremtője, Fenntartója és Ura a világmindenségnek. Isten méltó minden imádatunkra, hálaadásunkra, bizalmunkra; minden teremtmény teljes tisztelettel és engedelmisséggel tartozik Neki (Róm 1:21).

Az egyetlen isteni Lényben három személy van: Atya, Fiú, Szentlélek. A Szentháromság Isten mindhárom személye örökkévaló, mindenható és ugyanazzal az egy isteni lényeggel rendelkezik (Ézs 9:5–6; Jn 1:1; ApCsel 5:3–4).

3. Az ember bukásáról

Isten a maga képmására teremtette az embert. Isten eredetileg jónak teremtette az embert.

Az ember azonban a Sátán kísértésén keresztül szándékosan vétkezett Isten ellen, és így kiesett az eredeti igaz és szent állapotából. Ádám és Éva bukásának eredményeképpen minden utóduk, az egész emberiség megromlott, bűnös állapotba jutott, és Istennel szemben ellenséges természetet örökölt (Zsolt 51:5; Róm 5:18–19; Ef 2:3).

A bűnössége és Istennel szembeni lázadása miatt az ember Isten igazságos ítéletét, haragját vonta magára (Jn 3:36), és örök kárhozatot érdemel (2Thessz 1:7–9; Jel 14:11).

4. A megváltásról Jézus Krisztus által

Jézus Krisztus, aki öröktől fogva Isten, emberré is lett, így Ő egy személyben valóságos Isten és valóságos ember (Fil 2:6–7). Jézus Krisztus a Szentlélektől fogant és szűz Máriától született emberként (Mt 1:18–23). Egész életében tökéletesen engedelmeskedett az Atya Istennek. Jézus, bár büntelen volt, önként és ártatlanul magára vállalta minden bűnünket (2Kor 5:21). Feláldozta magát értünk egyszer és mindenkorra, kereszthalálával elszenvedte helyettünk a bűneink büntetését (Ézs 53:10). Isten annyira szeretett bennünket, hogy a minket jogosan sújtó ítéletét és haragját a saját Fián töltötte ki helyettünk, hogy mindent megbocsáthasson nekünk (Róm 3:24–26).

Jézus feltámadt a halálból (1Kor 15:3–7), ezzel igazolta, hogy Ő mindenek fölött álló Úr és Isten, akinek az engesztelő, helyettesítő halála miatt valóban elfogadhatóvá válnak Isten számára azok, akik hisznek Benne (Róm 1:4; 4:25).

Jézus Krisztus a Megváltó, Ő az egyetlen megoldás a bűneinkre, az egyetlen út Istenhez (Jn 14:6). Ő az egyetlen közbenjáró Isten és ember között (1Tim 2:5). A bűnbocsánat és üdvösség egyedül kegyelemből van (Ef 2:8–9), Jézus Krisztus megváltása által.

5. Az újjászületésről

Az újjászületés Isten munkája az Ő Szentlelek és Igéje által (1Pt 1:23), amelyben életre kelti a bűneikben halott embereket (Ef 2:1–7). Meggyőzi őket a bűnösségükről (Jn 16:7–11), és megvilágosítja az értelmüket, hogy üdvözítő módon megértsék és elhiggyék Isten dolgait (ApCsel 26:18; 1Kor 2:14–15; 2Kor 4:6). Újjáteremti a természetüket (Róm 8:7–9; 2Kor 5:17), elveszi az Istennel szemben ellenálló „köszívüket”, és „hússzívet” ad nekik, vagyis megújítja az érzéseiket és akaratukat, hogy szeressék az igaz és szent dolgokat, és vágyjanak engedelmeskedni Istennek (Ez 36:26–27).

6. Megtérésről és hitről

Jézus Krisztus minden embert arra hív, hogy térjen meg és higgyen Benne (Mk 1:15).

A megtérés azt jelenti, hogy felismerjük a bűneink gonoszságát, és a bűnünk iránti utálattal, bűnbánattal és bűnvallással Istenhez fordulunk bűnbocsánatért és kegyelemért (Zsolt 51; Lk 18:13; ApCsel 3:19; 1Jn 1:9). A valódi bűnbánat következménye, hogy el is fordulunk a bűneinktől, és arra vágyunk, hogy egyre inkább Istennek tetsző életet éljünk (2Krón 7:14; Ézs 55:7; Lk 3:8). A megtérés azt is jelenti, hogy már nem abban

bízunk, hogy valamilyen magunkban vélt jóság miatt bocsát meg nekünk Isten, hanem belátjuk, hogy teljesen az Ő kegyelmére szorulunk.

Hinni azt jelenti, hogy meg vagyunk győződve arról, hogy Jézus megváltása miatt Isten képes és kész megmenteni minket, ahogyan megígérte, és teljesen megbízunk Benne (Jn 3:16; Róm 4:20–21). Magunktól semmit nem tudunk tenni a megváltásunkért, de ha hiszünk Krisztusban, és rábizzuk magunkat mint Megváltóra és Úrra, akkor egyedül az Ő élete, halála és feltámadása miatt, anélkül, hogy megérdemelnénk, Isten megbocsátja minden bűnünket, és ingyen örök életet ajándékozik nekünk (ApCsel 16:31; Róm 10:9; Ef 2:8–9).

7. A megigazulásról

Isten ingyen, egyedül kegyelemből megigazítja, azaz bűnbocsánatban részesíti, felmenti az ítélet alól és igaznak nyilvánítja mindazokat, akik hisznek Jézus Krisztusban. Isten ezt nem bármilyen emberi cselekedet vagy érdem alapján teszi (Lk 18:14; Róm 3:28; 4:6), hanem egyedül Krisztus megváltása és nekik tulajdonított igazsága alapján (Róm 5:18–19). Isten Jézus Krisztus igazságát, vagyis tökéletes engedelmességét tulajdonítja a Benne hívőknek, és már úgy tekint rájuk, mint akik megtisztultak a bűneiktől, ezért a hívőknek békességük van Istennel (Róm 5:1).

8. A megszentelődésről

Ha valóban újjászülettünk és elfogadtuk hit által Jézust, akkor az egész életünknek a középpontjává válik (Jer 32:38–40; Fil 3:7–8). Ahogy Isten átformálja az életünket, egyre szorosabb közösségben fogunk Vele élni, egyre jobban vágyunk arra, hogy az életünk különböző területein átadjuk Neki az irányítást és engedelmeskedjünk Neki, és egyre inkább előrehaladunk a bűn elleni harcban (Fil 2:12–13; 2Kor 3:18; Gal 5:17). A Biblia ezt a folyamatot nevezi megszentelődésnek (1Thessz 4:3).

A megszentelődés nem feltétlenül mindig töretlen egy hívő ember életében, és az is előfordulhat, hogy egy hívő ember akár súlyos bűnt is elkövet (2Sám 11; Lk 22:24), amivel kiváltja Isten atyai fenyítését (Zsid 12:4–11).

Az életünkben jelen levő megszentelődés folyamata a megváltásunk, újjászületésünk és az örök életünk bizonyítéka (Zsid 12:14; 1Jn 1:6).

9. A helyi gyülekezetéről

A Biblia arra tanít, hogy nekünk, akik Jézus Krisztusban hiszünk, fontos közösségben lennünk egymással (1Kor 12:14–27). Hívőként szükségünk van arra, hogy közösségben bátorítsuk, támogassuk egymást. A gyülekezetben egymás hite és szeretete által épülünk (Ef 4:16). Isten parancsa alapján fontos, hogy csatlakozzunk egy gyülekezethez, ahol Krisztust tisztelik és követik, a Biblia tanításait hirdetik, és ahol más hívőkkel együtt lehetünk, akik segítenek növekedni az Istennel való kapcsolatunkban (Zsid 10:25).

10. A bemeztésről

Jézus Krisztus arra szólítja fel a hívőket, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében való bemeztkezéssel is kifejezzék a Vele való egységüket (Mt 28:19; ApCsel 22:16). A bemeztkezés azt jelképezi, hogy közösségünk van Krisztussal az Ő halálában és feltámadásában, és hogy átadjuk az életünket Istennek, hogy Krisztus által új életben járjunk (Róm 6:3–4; Kol 2:12).

11. Az úrvacsoráról

Az úrvacsorát Jézus Krisztus rendelte el az egyháznak, hogy ezáltal emlékezzünk az Ő áldozatára, megváltó halálára, és hogy ezen keresztül megerősödjön a Benne való hitünk és megújuljon a Vele való közösségünk (Mt 26:26–29; 1Kor 10:16–17). Az úrvacsorában a megtört kenyér és a kiöntött bor Jézus Krisztus értünk megtörtetett testének és értünk kiöntött vérének a jelképei (1Kor 11:23–26).

12. A házasságról és gyermekekről

A házasságnak Isten a szerzője. Házasság egy férfi és egy nő között jöhet létre (1Móz 2:24; Mt 19:5). Azonos neműek között házasság nem létezik. Házasságon kívüli bármilyen szexuális tevékenység vagy arra irányuló kívánság, a homoszexualitás gyakorlása vagy az arra irányuló kívánság, valamint a transzneműsége való törekvés is mind bűn (Mt 5:27–28; Róm 1:26–27; 1Kor 6:9–11).

Az életünk Isten tulajdona és ajándéka, az emberi élet szent, a fogantatásától kezdve mindenki teljes emberi méltósággal bír (Ézs 49:1; Jer 1:5; Gal 1:15); így a megfogant, de még meg nem született kisgyermek megölése ugyanúgy emberölésnek számít, mint bármely más ember megölése (Zsolt 106:38). Ha valaki nem törekszik az emberi élet védelmére a fogantatástól kezdve, és a megfogant és megfelelő körülmények között túlélésre képes

gyermek életének szándékos kioltását, művi abortuszát kezdeményezi, jóváhagyja vagy véghezviszi, az súlyos bűnt követ el (2Móz 20:13; 21:22–23).

Rendkívüli, veszélyeztetett körülmények között is arra kell törekedni, hogy mind az anya, mind a gyermeke életét megmentsük, ugyanakkor tudomásul vesszük azt, hogy előfordulhat, hogy ezen szándékunk ellenére végül csak az egyik életet menthetjük meg.

13. A végső dolgokról

Jézus Krisztus vissza fog jönni ebbe a világba, de már nem úgy, mint egy egyszerű, megalázkodott ember, hanem mint a mindenség Királya és ítélő Bírója (ApCsel 17:31). A halottak fel fognak támadni, és mindenki szembesülni fog Vele, és mindenkinek el kell számolnia Előtte az életével (Jn 5:22,28). Mindazok, akik nem engedelmeskednek Istennek és megmaradnak a bűneikben, a kárhozatba, örök szenvedésbe kerülnek. Mindazoknak pedig, akiket Isten Krisztusban üdvözített, örök dicsőségben és örömben lesz részük (Mt 25:31–41; Jn 3:36).

3. A gyülekezeti tagok ígérete és vállalása a Gyülekezet szövetségében

A Gyülekezet tagjai szövetséget kötnek egymással a *Gyülekezeti Alkotmányban* leírtak alapján. A Gyülekezet tagjaiként ígérjük és vállaljuk, hogy a Gyülekezet szövetségében igyekszünk Istennek tetsző életet élni az alábbiaknak megfelelően:

- Segítjük, szolgáljuk, építjük egymást szeretetben (Jn 13:14–15,35);
- Imádkozunk egymásért (Ef 6:18);
- Egymás terhét hordozzuk (Gal 6:2);
- Egymással együttérzünk (Róm 12:15; 1Pt 3:8);
- Vigasztaljuk, bátorítjuk és intjük egymást (1Thessz 5:14);
- Szükség esetén szelíden feddjük és figyelmeztetjük egymást (Gal 6:1; Zsid 12:15);
- Alázattal fogadjuk egymástól az intést, feddést, figyelmeztetést (Zsid 13:22; Jak 1:21);
- Szeretetben elviseljük egymást, türelmesen elhordozzuk egymás gyengeségeit és megbocsátunk egymásnak (Kol 3:13; 1Kor 13:4–7);
- Törekszünk a békességre és egységre (Ef 4:3; Fil 2:1–4);
- Alázattal fontosabbnak tartjuk egymást magunknál, és a tiszteletadásban egymást megelőzzük (Fil 2:3; Róm 12:10);
- Részt veszünk a Gyülekezet életében és munkálkodunk a Gyülekezetben (ApCsel 2:42; Ef 4:12,16);
- Az Istentől kapott anyagi áldásainkból támogatjuk a Gyülekezetet (2Kor 8:7–8; 9:7; 1Tim 6:18–19; Zsid 13:16);
- Törekszünk arra, hogy a személyes lelki növekedésünk érdekében rendszeresen olvassuk a Bibliát és imádkozunk egyénileg is (Mt 4:4; 6:6; 2Tim 3:15);
- Amennyiben Isten megáldott minket családdal, törekszünk arra, hogy a családjunk körében is rendszeresen olvassuk a Bibliát és imádkozunk; gyermekeinket istenfélelemben neveljük (1Móz 18:19; 5Móz 6:4–7; Józs 24:15; 1Sám 3:13; Ef 6:4).

4. A gyülekezeti tagság megszűnése

1. A tagság megszűnése a gyülekezeti tag részéről, illetve a helyzetéből adódóan

Ha egy gyülekezeti tag meghal, akkor megszűnik a gyülekezeti tagsága.

Ha egy gyülekezeti tag nem akar a Gyülekezet tagja maradni, és kifejezetten kéri a gyülekezeti tagságának a megszűnését, vagy ezt kifejezi azáltal, hogy elhagyja a Gyülekezetet, akkor megszűnik a gyülekezeti tagsága.

Ha egy gyülekezeti tag önhibájából tartósan elhanyagolja a Gyülekezetet, nem vesz részt a gyülekezeti alkalmakon, és ez fél éven keresztül nem változik, akkor a vezetők kezdeményezhetik a gyülekezeti tagságának megszüntetését.

2. A tagság megszüntetése fegyelmi eljárásban a Gyülekezet részéről

Ha egy gyülekezeti tag valamilyen súlyos bűnt vagy hibát követ el, és magától nem tér jobb belátásra, akkor gyülekezeti fegyelmi eljárást kell indítani az Úr Jézus tanítása alapján (Mt 18:15–18), aminek végső következménye a gyülekezeti tagságának a megszűnése, amennyiben nem hajlandó megtérni vagy megváltozni. Az alábbi lista a teljesség igénye nélkül olyan eseteket ír le, amikor indokolt a gyülekezeti fegyelmi eljárás:

- Ha súlyos bűnbe keveredik, amivel szégyent hoz Krisztusra és a Gyülekezetre, és nem hajlandó megtérni a bűnéből;
- Ha a hitében súlyos mértékben eltávolodik az egészséges tanítástól, és nem hajlandó belátni a tévedését;
- Ha súlyos mértékben zavarja a Gyülekezet rendjét vagy bomlasztja a Gyülekezetet, és nem hajlandó megváltozni.

Egy gyülekezeti tag tagsága fegyelmi eljárásban történő megszüntetésének a módja az, hogy a Gyülekezet presbiterei egyhangúlag egyetértenek ebben, és a Gyülekezet szavazásban egyszerű többséggel jóváhagyja ezt (2Kor 2:6).

5. A Gyülekezet tagjainak listája

A Gyülekezet tagjainak listáját a *Függelék* tartalmazza.

7. A Gyülekezet vezetősége

1. Presbiterok és diakónusok a gyülekezet vezetőségében

Az újszövetségi mintának megfelelően a Gyülekezet vezetőségében a tisztségviselők presbiterok, illetve diakónusok (Fil 1:1; 1 Tim 3:1–13).

A presbiterok (más néven pásztorok, vénok vagy felvigyázók) a Gyülekezet kormányzói.

A diakónusok a presbiteroknak alárendelve, velük együttműködve, a presbiterok munkáját támogatva végzik a szolgálatukat a Gyülekezetben (ApCsel 6:2–6).

2. A gyülekezeti vezetői pozíció betöltésének feltételei

1. A gyülekezeti vezető személye

Gyülekezeti vezető csak olyan hívő férfi lehet, aki a Gyülekezet tagja. Szükséges, hogy a vezető hitben érett legyen, valamint példás keresztyén jelleme és élete legyen (1Tim 3:1–13; Tit 1:5–9).

Mielőtt valakit vezetőnek választ a Gyülekezet, alaposan meg kell vizsgálni, hogy alkalmas-e a gyülekezeti vezetői szerepre. Meg kell vizsgálni a hitét és jellemét (1Tim 3:10), a bibliaismeretét és az egészséges tanításhoz való ragaszkodását (1Tim 3:9; Tit 1:9), a Gyülekezet iránti elkötelezettségét és a szolgálatkészségét (1Tim 3:13; 1Pt 5:1–4), a vezetésre való képességét (1Tim 3:4,12), bölcsességét és alázatát (1Tim 3:6), továbbá presbiter esetén a tanításra való alkalmasságát (1Tim 3:2).

Egy leendő vezető alkalmasságának körültekintő megvizsgálása különösképpen felelőssége a Gyülekezet meglévő presbitereinek (1Tim 5:22).

2. A gyülekezeti vezető megválasztása

Annak a módja, hogy valaki gyülekezeti vezetővé váljon, az, hogy a Gyülekezet presbiterei egyhangúlag jelölik őt gyülekezeti vezetőnek (presbiternek vagy diakónusnak), és a Gyülekezet szavazásban kétharmados többséggel támogatja az ő gyülekezeti vezetővé válását (ApCsel 6:3; 14:23).

3. Mit kell hinnie és elfogadnia egy gyülekezeti vezetőnek?

A Gyülekezet vezetői csak olyan személyek lehetnek, akik teljes mértékben egyetértenek a *Gyülekezeti Alkotmánnyal* és a *Gyülekezet Hitvallásával*.

4. Gyülekezeti vezető utólagos egyet nem értése

Ha egy gyülekezeti vezető arra jut, hogy nem ért egyet a *Gyülekezeti Alkotmánnyal* vagy a *Gyülekezeti Hitvallásának* bármely részével, akkor erről a Gyülekezet presbitereivel kell tanácskoznia.

Ha ez a folyamat nem jut el a *Gyülekezeti Alkotmányban* meghatározott módnak megfelelően a *Gyülekezeti Alkotmány* vagy a *Gyülekezeti Hitvallás* módosításáig, és az adott vezető továbbra sem ért egyet a *Gyülekezeti Alkotmánnyal* vagy a *Gyülekezet Hitvallásával*, és nem sikerül meggyőzni őt, akkor az adott személy gyülekezeti vezetői pozíciója megszűnik.

3. A gyülekezeti vezetők kiemelt felelősségei a Gyülekezet szövetségében

1. A presbíterek kiemelt felelősségei

A presbíterek számára kiemelten fontos, hogy az életük minden területén példamutató módon elől járjanak a Gyülekezetben (1Tim 4:12).

A Gyülekezet presbítereinek kiemelt feladata, hogy imádkozzanak és az Ige szolgálatával foglalkozzanak (ApCsel 6:4).

A Gyülekezet presbítereinek felelőssége, hogy vigyázzanak a Gyülekezet tagjainak lelkeire (Zsid 13:17), odafigyelve rájuk, pásztorolva, intve és bátorítva őket (ApCsel 20:28; 1Pt 5:1–4).

A Gyülekezet presbítereinek feladata, hogy a Gyülekezet összejöveteleit, istentiszteleteit megszervezzék, vezessék vagy mások bevonásával gondoskodjanak arról, hogy ezek rendben történjenek.

A Gyülekezet presbíterei kiemelten felelősek azért, hogy fenntartsák a Gyülekezet jó rendjét, és hogy a *Gyülekezeti Alkotmányban* és a *Gyülekezet Hitvallásában* lefektetett dolgok érvényre jussanak.

Alapvetően a Gyülekezet presbítereinek kell gondoskodniuk arról, hogy a Gyülekezet erőforrásai bölcs és hatékony módon legyenek felhasználva (ApCsel 4:34–35; 11:29–30).

2. A diakónusok kiemelt felelősségei

A diakónusok számára is kiemelten fontos, hogy az életük minden területén példamutató módon elől járjanak a Gyülekezetben (1Tim 3:8).

A Gyülekezet diakónusainak kiemelt feladata, hogy a Gyülekezet gyakorlati és anyagi dolgaival, működési körülményeivel foglalkozzanak.

A diakónusoknak is gondoskodniuk kell a Gyülekezet erőforrásainak bölcs és hatékony felhasználásáról, azokon a területeken, amelyekre a presbíterektől megbízást kapnak.

A diakónusok munkája elősegíti, hogy a presbíterek minél inkább tudjanak a kiemelt feladataikkal foglalkozni, és minél kevésbé vonják el őket egyéb feladatok a kiemelt feladataiktól (ApCsel 6:2–4).

4. A gyülekezeti vezetői pozíció megszűnése

Ha egy gyülekezeti vezetőnek megszűnik a gyülekezeti tagsága, akkor megszűnik a gyülekezeti vezetői pozíciója is.

Ha egy gyülekezeti vezető lemond a gyülekezeti vezetői pozíciójáról, akkor megszűnik a gyülekezeti vezetői pozíciója.

Ha a presbíterek egyszerű többsége úgy ítéli meg, hogy egy adott vezető alkalmatlan arra, hogy vezető maradjon, és a Gyülekezet szavazásban egyszerű többséggel jóváhagyja ezt, akkor az adott személy vezetői pozíciója megszűnik a Gyülekezetben.

5. A Gyülekezet vezetőinek listája

A Gyülekezet vezetőinek listáját a *Függelék* tartalmazza.

8. Döntéshozatal a Gyülekezetben

1. A döntéshozatal alapja

Jézus Krisztus a Gyülekezet Feje. A Gyülekezet vezetői Krisztusnak alárendelten kell, hogy vezessék a Gyülekezetet, és a Gyülekezet Neki alárendelten kell, hogy működjön.

A Gyülekezet egésze testületileg képvisel tekintélyt, a presbíterek pedig egyénenként is képviselnek tekintélyt a Gyülekezet döntéshozatalában (ApCsel 15:22).

A Gyülekezet presbíterei a *Gyülekezeti Alkotmányban* és a *Gyülekezet Hitvallásában* elfogadott dolgoknak megfelelően, azoknak a képviselőit kell, hogy kormányozzák a Gyülekezetet – ugyanakkor, ha a Biblia alapján valaki jobbra tanít, a presbíterek a *Gyülekezeti Alkotmányban* erre vonatkozóknak megfelelően kezdeményezhetik a *Gyülekezeti Alkotmány* vagy a *Gyülekezet Hitvallása* módosítását.

2. Az Alkotmányban és a Hitvallásban már lefektetett dolgok változtatása

Annak a módja, hogy a *Gyülekezeti Alkotmányban* vagy a *Gyülekezet Hitvallásában* már lefektetett dolgok módosításra kerüljenek az, hogy a Gyülekezet presbiterei egyhangúlag egyetértenek ebben, és a Gyülekezet szavazásban egyszerű többséggel jóváhagyja ezt.

3. Egyéb kérdések

Egyéb kérdések esetében, amik nem a *Gyülekezeti Alkotmányban* vagy a *Gyülekezet Hitvallásában* lefektetett dolgok módosítására vonatkoznak, és amikre vonatkozóan a *Gyülekezeti Alkotmány* máshol nem is rendelkezik külön, az alábbiak érvényesek:

1. A Gyülekezet működésével kapcsolatban alapvetően a Gyülekezet presbiterei hoznak döntéseket, egymás között egyetértésre jutva. Emellett a diakónusok is hoznak döntéseket azokon a területeken, amelyekre a presbiterektől megbízást kaptak. A vezetők egyéb gyülekezeti tagokat is bevonhatnak a döntéshozatalba, illetve egyéb gyülekezeti tagokra is bízhatnak döntéseket, ahogyan ezt a vezetők jónak látják.
2. A Gyülekezet vezetőinek igyekezni kell olyan döntéseket hozni, amelyek Isten dicsőségére és a Gyülekezet javára vannak, abban a reménységben, hogy a Gyülekezet többsége is jó szívvel fogja fogadni ezeket a döntéseket. A Gyülekezet életét egyre nagyobb mértékben meghatározó döntések esetén a vezetőknek egyre inkább törekedni kell a Gyülekezettel való egyeztetésre. A Gyülekezeti vezetőknek a döntéshozatalban az igazsághoz ragaszkodva törekedni kell a gyülekezeti egység megőrzésére.
3. Rendkívüli esetekben, ha egy döntéshozatalról szóló egyeztetés során a Gyülekezet egy része nem tud egyetérteni a döntéshozók álláspontjával, viszont egy nem diakónusokra bízott területen a presbiterek egyhangúlag fontosnak és indokoltnak tartják az adott döntést, akkor a presbiterek döntése érvényes; illetve ha egy diakónusokra bízott területen a vezetők egyhangúlag fontosnak és indokoltnak tartják az adott döntést, akkor a vezetők döntése érvényes — kivéve, ha a felsorolt esetekben a Gyülekezet teljes tagságának kétharmada ellenzi az adott döntést.
4. Ha egy nem diakónusokra bízott területen a presbiterek egyszerű többsége, illetve ha egy diakónusokra bízott területen a vezetők egyszerű többsége és azon belül a presbiterek egyszerű többsége is támogatja azt, hogy egy kérdést a Gyülekezet döntésére bizzanak, akkor ilyen esetekben gyülekezeti szavazásban az egyszerű többséggel megszavazott döntés érvényes.

4. Döntéshozatal presbiterek hiányában

Amennyiben nincs presbiter a Gyülekezetben, akkor a Gyülekezet szavazásban kétharmados többséggel meghozhat olyan döntéseket, amelyekhez egyébként a presbiterek legalább egyszerű többségének támogatására lenne szükség.

5. Gyülekezeti szavazás

1. A gyülekezeti szavazás módja

A gyülekezeti szavazás – amennyiben a Gyülekezet presbiterei nem döntenek egyhangúlag másképpen – nyílt szavazás, amelyen feltétele a részvételnek a személyes, helyszíni jelenlét.

A gyülekezeti szavazás megszervezése és levezetése a Gyülekezet presbitereinek a feladata.

2. A gyülekezeti szavazás érvényessége

A gyülekezeti szavazás érvényességéhez szükséges, hogy a Gyülekezet szavazásra jogosult tagjainak legalább fele részt vegyen rajta.

Az egyes döntések érvényességéhez szükséges szavazati arány a szavazásban részt vevők számához képest értendő, kivéve, ha a *Gyülekezeti Alkotmány* az adott döntés esetében mást állít. A tartózkodás nem minősül a gyülekezeti szavazásban való részvételnek.

3. Szavazati jog korlátozása egyet nem értés esetén

Azoknak a gyülekezeti tagoknak, akik nem értenek egyet a *Gyülekezet Hitvallásának* Isten elrendelésére és szuverenitására vonatkozó részeivel (*Az 1689-es Baptista Hitvallás* 3., 5., 8., 9., 10., 17. és 20. fejezetei szólnak erről) vagy az újszövetségi gyülekezeti tagságra, illetve a hitvalló bemeztítésre vonatkozó részével (*Az 1689-es Baptista Hitvallás* 28. és 29. fejezetei szólnak erről), nekik nincs szavazati joguk olyan kérdésekben, amelyeket

ezek a meggyőződések befolyásolhatnak a saját lelkiismeretük szerint, vagy a presbiterek egyszerű többségének álláspontja szerint.

A szavazati jog korlátozásának a célja, hogy a Gyülekezet mindenképpen megmaradjon a reformált üdvösségtan és a baptista meggyőződés hitigazságaiban. Ezen hitigazságok alapvetően meghatározzák a Gyülekezetet, és az ezektől való eltérés már nem lenne összeegyeztethető a Gyülekezet eredeti azonosságával.

9. A Gyülekezet vagyona

A Gyülekezet vagyonát a Gyülekezet vezetői kezelik az alábbi célok érdekében a *Gyülekezeti Alkotmányban* és a *Gyülekezet Hitvallásában* lefektetett irányelveknek megfelelően:

- A Gyülekezet összejövetelihez, működéséhez megfelelő körülmények biztosítása
- Lelkipásztor, misszionárius, gyülekezeti munkás anyagi támogatása
- Evangélizáció
- Keresztyének lelki épülését szolgáló tanítás terjesztése
- Újabb biblikus gyülekezetek plántálásának segítése
- Az evangélium terjedése az egész világon
- Rászoruló, szegények, bajba jutottak segítése
- Krisztus képviselte szélesebb körű társadalmi kérdésekben

Ha a Gyülekezet vezetői anyagi kiadással járó kérdésben döntenek, az elmúlt fél év havi bevételei átlagát meghaladó összeg esetén, vagy ha legalább egy vezető ezt kéri, akkor a Gyülekezetet előre tájékoztatniuk kell a kérdésről.

A Gyülekezet vezetői a Gyülekezet költségvetését elérhetővé teszik a Gyülekezet tagjainak megbeszélés szerint.